

הדרכה להורים למלמדים ולבחורים

ללמד פה עמירות עיניים קדושה

ראוי וכדאי ללמוד ספרים המדברים על קדושה ושמירת עיניים, ישנם כמה ספרים נפוצים וכל אחד ישתדל להשיג מה שיכול, כגון: ספר ראשית חכמה "שער הקדושה" ספר "טהרת הקודש". ספר "קדושת עיניים". ספר "שמירת עיניים כהלכה". ספר "אור בעיניים". ספר "והאר עינינו". ספר "קדושת החיים". חוברת "שמירת עיניים". ספר "גלגל העין". ספר "אשא עיני". ועוד ועוד

תפילה מהגר"א לפני שיוצא לרחוב: "ריבנו של עולם, הנני הולך בגיא צל מוות ומקום מסוכן, הושיעני מיצר הרע מחטאים ועוונות, ובפרט מהסתכלות בעריות".

מי שקשה לו לשמור עיניים ברחוב - שיתכנן מראש איפה ללכת ואיפה לא,

ליקוטים מתוך הספרים

"עם השם" - "אור השם"

שהתעטרו בהסכמות מרנן ורבנן

הרב שמואל אליעזר שטרן שליט"א

הרב עמרם פריד שליט"א

הרב מסעוד בן שמעון שליט"א

הרב דב קוק שליט"א

הרב דוד בצרי שליט"א

ניתן להשיג בעמדות חלוקה. אוצר החכמה, קול הלשון.

הגמרא בשבת: בעוון ניוול פה צרות רבות וגזירות קשות מתחדשות, ובחורי ישראל מתים יתומים ואלמנות צועקים ולא נענים, האומר למה כלה נכנסת לחופתה אפילו חותמין עליו 70 שנה לטובה הופכים לרעה. הגר"א כתב: "נבל" זה - המדבר נבלה ולומד תורה.

וכתב רבינו השל"ה: אבי אבות הטומאה הוא ניבול פה, אש הוא, טמא הוא, והיה לדראון עולם, וגורם רעה לכל העולם, ואף השומע ושותק - השומע כעונה, אוי לעושה כאלה, איך יהיה לקללה ולאלה, ובחנם מוריד נפשו שאולה, כי מה בצע לנבל בנבלה, כל דברי תורתו ותפלותיו כולם נטמאו, ומחוץ למחנה מושבם, ואדרבא מקבל עונש עליהם, כי הוא דומה לאדם שמביא מתנה חשובה למלך, אבל מגיש אותה למלך בכלי מלא קיא, הרי אז בוודאי יכעס עליו המלך בכפליים.

שמירת עיניים

חיים אנו בדור שבו מבול של פריצות שוטף את הרחובות, על כל צעד ושעל אפשר להיכשל בשוגג ובמזיד, בנושא שמירת עיניים צריך להיות במלחמה תמידית, ואם אתה נלחם אתה מנצח, אם אתה לא נלחם אתה נופל באיסור דאורייתא של "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" ולכן בכדי להצליח חשוב מאד לקרוא ספרים העוסקים בשמירת עיניים באופן קבוע, החזק במוסר אל תרף, ולכן במקום לצטט כאן את כל דברי חז"ל על שמירת עיניים

לייעוץ והדרכה טלפונית חינמית

וכן ליציאה מעוונות ניתן להתקשר

מ: 8:00 בבוקר ל: 24:00 בלילה

לטלפון: **05331-888-77**

קו תוכן: **02-5355-365**

חלוקת חוברות "תיקוני עוונות ע"פ האר"י, במתנה, שלושה 888

פתוח: פורטל התוכן: 0#55 / הקו הביטחוני: 99 / או 144 / קול הלשון

טלפון נייד/ציבורי/בזקרט/ניתוביה. לקו אישי: 0548-444-288

ושיחפש דרכים עקיפות, אם הולך ברחוב, ושם ליבו שיש נשים ישתדל להטות ראשו ימין או שמאל למעלה או למטה, וישתדל למצוא כאילו משהו אחר שמעסיק אותו.

בחנויות ובבנקים – לחפש זמן ושעה פחות עמוסה, ולא להסתכל בשום פנים ואופן לא על הפקידות ולא על המוכרות אלא על המוצרים או הטפסים, ואין לו לחשוש שמא יפגעו כי כך ציוותה התורה.

מי שמחכה בתחנת אוטובוס ימתין בצד שמאל, הכיוון שממנו, האוטובוס עומד להגיע, וכך לא יכשל להביט בכל מי שנמצא בתחנה.

מי שנכשל באוטובוס עירוני – יכול להפנות את הראש לחלון ויעצום עיניים, ויעשה את כאילו נרדם, או בכל אופן שמכיר שלא יכשל, ובאוטובוס בין עירוני מספיק לעבור מקום, למקום שמור יותר.

מי שיושב באוטובוס ולפניו או לידו אדם עם סמארטפון – חייב לעבור מקום, באופן שלא יכשל, או שיישן כל הנסיעה.

מי שנכשל במקווה בהרהור והסתכלות – שילך בשעות מוקדמות, וישים עיניו כלפי הקיר תמיד, וכשהולך ירים מעט עיניו, וראוי לו שלא ללכת למקווה כלל.

וראוי להתבונן: שאיסור לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם על כל עריות נאמר ובכללם מי שיש לו מחשבות הרהורים ותאוות, על חברים/אנשים, בוודאי שצריך לשמור מהם עיניים ומחשבה מעיקר הדין.

ומקובל מרבינו האר"י שמי שראה מראה בטעות או שבאה לו מחשבה יהרהר בשם גדשנא"ל ולירוק מעט באופן שלא רואים.

והרמ"ק תיקן לומר "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" עד שתחלוף התאוה, ואפשר גם לכוון במסי"נ שלא להרר ע"י שלוחץ מעט ברונו ומכוון במסי"נ להישמר.

ונביא כמה מאמרים מחז"ל בעניין זה. הגמרא בע"ז: ונשמרת מכל דבר רע שלא יסתכל אדם באשה נאה ואפילו פנויה, באשת איש ואפילו מכוערת.

הגמרא בנדרים: רבי אחא ברבי יאשיה אומר כל הצופה בנשים סופו בא לידי עבירה, וכל המסתכל בעקבה של אשה הויין לו בנים שאינן מהוגנים.

מדרש רבה: רבי מנשיה בר בריה דר' יהושע בן לוי אמר כל מי שרואה דבר ערוה ואינו זן עיניו ממנה זוכה להקביל פני שכינה.

כתב הרמב"ם: המסתכל בעריות מעלה על דעתו שאין בכך כלום, שהוא אומר וכי בעלתי או קרבתי אצלה, והוא אינו יודע שראיית העיניים עוון גדול, שהראיה גורמת לגופן של עריות, שנאמר "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם..."

הדרכה להורים למלמדים ולבתורים

באמת ההדרכה לא מתחילה דווקא אצל הילדים אלא אצל ההורים, כאשר האדם מתוקן זרעו מתוקן, ושהדבר מוכח, שכאשר האדם לא תיקן עוונותיו, אז על זרעו נאמר פוקד עוון אבות על בנים, ובוודאי זו אכזריות שאדם שלא מתקן עוונותיו וגוזר על בניו ובנותיו שיעברו ניסיונות כמו שהוא עבר בחיים, מי שהיה לו ניסיונות שיחנך את ילדיו בבהירות.

מובא במדרש תנחומא פ' ויגש: בְּשָׁעָה שֶׁבִקֵּשׁ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לִתֵּן אֶת הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, אָמַר לָהֶם: תִּקְבְּלוּ תוֹרָתִי. אָמְרוּ לוֹ: הֵן. אָמַר לָהֶם תִּנּוּ לִי עֵרֵב שֶׁתִּקְיָמוּ אוֹתָהּ. אָמְרוּ לוֹ: בְּנֵינוּ יֵהִיוּ עֵרֵבִים שְׁלָנוּ. מִיָּד קִבְּלָן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנָתַן אֶת הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, לְפִיכֶן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פּוֹרַע מִן הָעֵרֵבִין.

אמת הדבר שההורים צריכים להתנהג בקדושה ובטהרה כמו שהביא האור החיים בפרשת תזריע, והכל תלוי במחשבה של ההורים לקדושה ולטהרה, כפי שמובא בזוהר באריכות בכמה מקומות, אומנם כאן נעסוק בהדרכות משעת הלידה ואילך.

ר' צדוק הכהן מלובלין הביא שדבר זה מוטל גם על האמא: החכמה באה לבן מהאב, והאם שאיננה מחויבת ללמד בנה תורה, היא מכנסת יראת ה' בן, שנקראת אשה יראת ה', וזה שאמר הכתוב "בן חכם ישמח אב ובן כסיל תוגת אמו", דעיקר החכמה לבן מהאב וישמח האב, ובן כסיל, שכיון שאין בו יראת שמים, אף שלומד תורה מכל מקום נקרא כסיל, ולכן זו תוגת אמו, שלא הכניסה בו יראת שמים, וזה שאמר אמו כנסת ישראל, ובגלל שבה שורה יראת ה' לכן הפסוק הקדים יראת האם

גילאי שנה עד ארבע

כבר בגיל פחות משנה, אם הילד שולח ידו לאותו מקום, ראוי להזיז את ידו, ולומר לו השם לא מרשה, השם לא אוהב כך, באופן נעים וברור, וכדומה, חשוב מאד מגיל צעיר, באופן כללי, להשתדל להימנע מפינוק ולהתמיד באהבה, להרגיל לגבולות, גם אם זה לא נעים ולא נחמד וגם אם הילד בוכה, כך לאורך כל העתיד יהיה יותר בנוי, ויהיה לו כוח לעמוד בניסיונות החיים.

כשהילד גדל, בגיל שנתיים שלוש ועדיין יש משיכה לנגיעות וכדומה, צריך לעשות לו מבצע, על משחק ממתק או משהו גדול, ולהסביר לו עד כמה זה חשוב, וכמה זה משמח את השם, דברים אלו זה בדרך כלל שאריות מגלגול קודם, וחשוב לעקור זאת. השלב החשוב: זה לגבי שמירת עיניים כבר מגיל 3-4 כשהולכים עם הילד ברחוב, להסביר לו שהשם לא אוהב שמסתכלים

בדברים לא צנועים, ולהדריך אותו איך להישמר מזה מתוך שמחה, ולומר לו תסתכל איך אבא מסיט את העיניים ומסתכל לצד השני, ולעזור לו ע"י שיאמרו לו לאיפה לא להסתכל.

כשהולכים למקומות שייתכן שיש שם תקלות, או אפילו עם משפחה, עדיף לא ללכת אך אם לא שייך, אז להדריך מראש, שהולכים למקומות אלו על מנת ששומרים עיניים. להסביר באופן כללי עד כמה זה חשוב, ולספר סיפורים על נושא שמירת עיניים.

בנושא אופנה ולבוש מודרני, מגיל צעיר ראוי לא להשקיע בלבושי אופנה וכדומה יותר מדאי, וכן כשמספרים את הילד, לספר בתספורת עדינה, כי אח"כ כשגדל כל כולו עסוק ביופי נוי וחיצוניות, כי הוא התרגל לקבל על זה הרבה פירגונים, וגם אם ירצה להשתנות יקשה עליו מאד, והחס על בניו וחפץ שלא יתבלבלו בשואה הרוחנית ירחק מזה.

גיל חמש עד שמונה

חשוב להדריך עם מי לשחק, בשכונה, בכיתה, ואצל הדודים, ועם מי לא, להשתדל לעזור לו ולא לגרום לו להתמודד לבד, לא לשחק עם מי שמנבל את הפה, ובוודאי שלא בנים עם בנות, וכן חשוב מאד: לא לשחק עם ילדים שיש להם גישה לאינטרנט פתוח, והכללים האלו חשוב שיישארו לכל החיים.

בנושא צניעות: להסביר לילד שכדאי מאד לא להסתכל סתם באותו מקום, להדריך איך להתפנות בשירותים שיהיה באופן שכמה שפחות לגעת, ועדיף בכלל לא, אבל אם יש צורך אז להסביר איך להתפנות באופן שלא יתלכלך, ואם צריך לגעת

אפשר בעטרה, או בצורה קלה אבל לא אחיזה ממש.

וכן במקלחת, להסביר להתקלח בזריזות, ובפרט באותו אזור לא יותר מ 2 שניות וכדומה והעיקר שלא להתעסק שם שלא לצורך כי השם לא אוהב זאת, אבל כמובן שאסור להכניס ח"ו ללחץ, אלא ברוח טובה.

חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנו, לכל אחד יש ניסיונות ותאוות על דברים אחרים, לכן השלב הכי מרכזי זה להסביר לילד למה בכלל הוא מחויב לבורא עולם, מה הקשר בין בורא עולם אליו, למה יהיה לו טוב אם יעשה רצון השם, ולמה זה אמור להיות חלק ממנו, כך נרוויח, שהוא מעצמו ירצה, ולא נצטרך לרדוף אחריו, את ההדרכה הזאת אפשר לעשות בגיל 7-8 שיש כבר יותר דעת, אך מי שיכול אפשר גם לפני.

גיל תשע עשר אחד עשר

הילד כבר נחשב 'לגדול' באופן שהחטאים שעושה מכאן ואילך נחשבים חטא, וגדולים נהרגים בגללו, לכן חשוב להתבונן ולהדריך, כי מצינו הרבה ילדים בגיל זה, עם ניסיונות גדולים.

חשוב מאד להדריך בעניין חברים רעים, כיוון שרבים מאד התחילו לחטוא מחמת חברים בגיל קטן מאד, לכן להסביר לו, לא לתת לחברך ללכת איתך למקומות שקטים, או לשירותים, לברוח כמטחוי קשת, להסביר עד כמה זה חמור, להישמר מנגיעות של חיבה עם חברים ולדעת להבדיל בין משחק לבין מעשה לא רצוי.

גיל שתים עשרה עד ארבע עשרה

לקראת גיל זה לילדים רבים מתחיל להתעורר להם ניסיונות מעצמם, ולכן כמה שיהיו מודרכים מראש יינצלו בקלות. עיקר

הבר מצווה זה על הנקודה הזאת שמצינו שרבים הגיעו להם ניסיונות בגילאים אלו, שנקרא איש או סמוך לאיש, ומי שמשקיע רק במסיבות, ולא מקבל הדרכה, הוא פשוט מסכן ואומלל.

כתב התנא דביה אליהו, מי שלא מדריך חייב מיתה בידי שמים, ולכן חשוב מאד שההורים יקפידו לתת הדרכה, כי בימינו ההורים סומכים על המלמדים, והמלמדים על הישיבה קטנה, והם על הישיבה גדולה והילד לא יודע כלום על שמירת עיניים ועל שמירת הקדושה, ודברים אלו הם עיקר בניית האדם, ואי ידיעתם זו היא תחילת חורבנו.

חשוב להסביר עד כמה קריטי העניינים הנ"ל של שמירת עיניים לא להסתכל לא לגעת כשלא צריך, להסביר מה שאומרים חז"ל על דברים אלו שאם אדם שומר על עצמו ולא נוגע ולא מתעסק יצליח בהכול, ואם לא אז יכול להפסיד בהכול, ובפרט בענייני קדושה להסביר שכל אלו שהתקלקלו וירדו מהדרך זה בגלל חטאים בקדושה.

חשוב להסביר כמה נקודות:

תאווה, קישוי, קרי, פגם הברית.

תאווה: להסביר שהתאווה היא כוח הרוחני שבאדם, אדם זקן בן 90 אין לו כוח רוחני ממילא הוא לא חי, ולא יכול לעשות כמעט כלום, ואומנם הגוף מלביש על הרוח, ומנסה להוביל את האדם להשתמש בכוחות הרוחניים שלו לדברים לא טובים, וצריך לדעת שגם אם יש לאדם הרבה תאוות, זה לא מורה שהוא אדם שלילי, אלא זה מורה שיש לו כוח רוחני גדול, ואם יעשה עבודה טובה יוכל לקחת את הכוח הרוחני של התאווה לעבודת השם ולתורה.

שירותים מקלחת מיטה

ההתנהגות במקומות אלו כשאדם נמצא לבד, רק עם הקב"ה צריך הדרכה ויראת שמים איך להצליח ואיך להתנהג, ועל זה מבאר ר' צדוק הכהן מלובלין: "שאנכי השם אלוקיך" זה כנגד יצר העריות, שמשכיח את ה' יתברך מליבו של האדם, וכאשר האדם מגדיל את השם יתברך בליבו מתבטל היצר הרע, לכן צריך שיהיה יראת השם, ללמוד על "גדלות השם" ואהבתו.

שירותים: יש הלכות בית הכיסא באור"ח סימן ג', ראוי ללמוד אותם, אך אנו נדבר רק על עניני קדושה.

כיוון שרוב החברים שמקלקלים אחד את השני, תחילת עסקם זה "אתה יודע איך נולדים וכדומה" ובפרט שלומדים סוגיות אלו במשניות ובגמרא, צריך להסביר לילד באופן קדוש, שעל ניוול פה הגמרא אומרת שמי שמדבר דברים כאלה, על זה נאמר בחורי ישראל מתים, ולהסביר שנישואין זה קדוש, שאפילו כהן גדול לא יכול להיכנס ביום הכיפורים לקודש הקדשים אם אין לו אישה, אלא שאנשים טמאים עושים מהדברים הכי קדושים טומאה, ויברח כמטחוי קשת מחברים שרוצים לדבר אתו על עניינים של חתונה ודברים לא צנועים אחרים, כי הכי טוב לו בכדי להצליח בחיים, לא להתעסק בזה כלל וכך יינצל.

לא להתפתות אחרי מבוגרים בעניינים אלו ולא ייתן להם לגעת בו באופן של חיבה יותר מדי, כמובן לא להכניס פחדים, אלא שהכיוון יהיה ברור, (והטעות הרווחת בנושא "מוגנות" שלא מדריכים את הילד להישמר בעצמו מלהגיע לידי חטא, או מחטאים מחמת חברים, אלא רק ממבוגרים, או חוסר הסכמה. שכידוע זה מגיע מטומאת רשעי אומות העולם).

קישוי: להסביר שאבר הברית יכול מדי פעם להתקשות ואין להתפעל מזה כלל, אלא כל העניין והחשיבות, שלא יהיו מחשבות לא צנועות לא על נשים ולא על כל מה שגורם תאוה, כגון חברים או דברים אחרים, וכמובן אם זה מציק אפשר לגעת בכדי לסדר זאת, ולהשתדל להסיח דעת, ובלי לחץ.

קרי: כשאדם קם משנתו יכול לבוא לידי קרי, וימצא רטיבות בבגדו, הדומה ללובן הביצה, ולא מדובר על כמה טיפות, אלא על רטיבות קטנה, וצריך להבין שכל הקרי הוא רק תוצאה, מחמת מחשבות לא צנועות, כמו שאמרו חז"ל על הפסוק: "ונשמרת מכל דבר רע" שלא יהרהר אדם ביום ויבוא לידי טומאה בלילה, ואומנם אם זה קורה פעם בכמה חודשים מסתבר שאין זה מחמת מחשבות אך אם זה קורה פעם בשבוע או שבועיים מסתבר שזה מחמת מחשבות, וחייב לשמור עיניים ומחשבה מכל מה שגורם לו תאוה, נשים/חברים, ולעסוק בספרים המדברים על שמירת עיניים כגון: ראשית חכמה "שער הקדושה" ספר "טהרת הקודש". ספר "קדושת עיניים". ספר "שמירת עיניים כהלכה". ספר "אור בעיניים". ספר "זהאר עינינו". ספר "קדושת החיים". ספר "גלגל העין". ספר "אשא עיני". ספר "שמירת עיניים". ועוד.

פגם הברית: כאשר אותה רטיבות של הקרי לא יוצאת בשעה שישן אלא כשהוא ער, ע"י מחשבות והרהורים וכדו' אז זה נקרא פגם הברית במזיד, וצריך להיזהר מאד שכתב בשו"ע: עוון זה חמור מכל העברות שבתורה, והגמרא מביאה: שכאילו הרג את הנפש, והזהר: שיוצא מכלל ישראל. ולכן יזדרז להתקשר לקבל חוברת של תיקוני עוונות שעי"ז יוכל לתקן הכל מהשורש.

השלב החשוב, זה לדעת שדברי תורה צריכים חיזוק, ומדי פעם להסביר מתוך שמחה ואהבה על כל הקשר בין האדם לבוּרָא, והנה ידוע שכול אדם מישראל הוא אבר מהשכינה, להכיר לילד על גדלות השם ואהבתו, ואז תיכנס בליבו אהבה ויראת השם. לעודד את הילד להיות חלק מהמהלך של שמירת הקדושה, ואדרבה להביא אותו למצב שהוא מתחיל לעשות מעצמו רצון שמים גם בלי שוטר מעליו. ולהשתדל שהנושא של שמירת עיניים יהיה על השולחן, במהלך כל השנה.

כל הנדון בקטע דלהלן נועד למי שחש שיש לו ניסיונות או תקלות במקומות אלו, אך למי שלא א"צ להקפיד.

כשעומד להתפנות: ישתדל שלא יהיה לו שום נגיעה באותו מקום, ואם צריך לכוון זאת, מי שיכול עם אחד הבגדים שלו עדיף, אך מי שצריך מותר לו לכתחילה לצורך שלא יירטב, לגעת בעטרה, החלק שקרוב למקום יציאת המים, ויזהר מאד שלא לאחוז ידו באבר הברית, כמו שאמרו חז"ל כל האוחז באמה ומשתין כאילו מביא מבול לעולם, אומנם אם אדם מסתבך בזה, יזהר מלאחוז בידו, אך באצבע או שניים אפשר.

כשיושב להתפנות: ישתדל לכסות את החלק הקידמי עם אחד מבגדיו או באופן אחר, שלא יבוא לראות את אותו מקום, וכיוון שאין צריך כלל לכוון זאת ישתדל מאד להילחם על נגיעה סתם, ויבין שעל נגיעה לחינם אמרו חז"ל תבקע כרסו ולא יגע, כל האוחז באמה כאילו מביא מבול לעולם, כל המקשה עצמו לדעת הרי הוא בנידוי. אומנם יש מיעוט בני אדם שצריכים כן לכוון בכדי שלא יירטבו, אך מכל מקום יכוון זאת עם איזה בגד באופן שלא יבוא לידי תאוה.

מקלחת: להשתדל מאד שלא תהיה שם 'מראה' שרואה את אותו מקום, וראוי שההורים יוציאו מראות כאלה מהמקלחת,

ואם אינו יכול, ישתדל לכסות זאת עם מגבת, או לעמוד ואחוריו כלפי המראה, וילחם בזה מאד. משעה שמוריד בגדיו ישתדל להרים מעט עיניו בזווית ישרה, מעט כלפי מעלה, באופן שלא יוכל לראות את אותו מקום, וכאשר צריך להתכופף ישתדל לסגור עיניו, לגבי הסתבנות באותו אזור, ראוי שלא לעשות זאת עם היד אלא עם ספוג רחצה, ולא יותר משנייה או שניים באופן זריז, ולא לעשות דבר שגורם לו תאוות.

מיטה: ישתדל לישון על צידו השמאלי, וראוי להרגיל לזה מגיל צעיר יותר, אם רואה שעולים לו מחשבות לא כשרות, ישתדל לשנן איזו משנה או פרק תהילים במחשבה בלבד, שוב ושוב, וירגיל את עצמו שהמיטה נועדה לשינה ולא להשתעממות, ומי שיכול ישתדל לא להוריד ידיו מתחת למותנים, אלא ישימם סמוך לראשו, ובשעה שהולך לישון ידמה שעולה לפני השם עומד לפניו ומפקיד נפשו אליו מתוך שמחה וטהרה.

מי שחטא, יודרו להתקשר: 04-8511717, לקחת חוברת תיקונים, בשלוחה 888 ולתקן עוונותיו וזוכה שגם יורדים לו התאוות.

ישיבה קטנה

רוב ככל הקלקולים שיש בגילאים אלו מגיעים מחברים שהם במרכז "החברה" ומעודדים דיבורים ועניינים אסורים, לכן חשוב מאד שבגיל זה, הבחור כבר ידע להבחין בין טמא לטהור, להסביר לו על גדלות השם ועל קרבת השם, ואז יהיה לו יעד וכוח להתנגד לכל הפיתויים הטיפשיים והפגיעות מצד אותם חברים, ויאחז בעץ החיים ולא יהיה נגרר אחריהם כלל, וירגיש שמח ובטוח ומאושר במקום שנמצא "עם השם".

חשוב להתבונן שחלק גדול מהתקלות זה פעמים רבות חברים מהשכונה שיש להם גישה לדברים בעיתיים, כך שגם אם הילד לומד בישיבה שמורה, ראוי להתבונן מה קורה בסביבות הבית השכנים והמשפחה.

שלהם שהם ידברו עם הרבנים ולבקש שיטפלו בזה.

ישיבה גדולה

בישיבה גדולה, האדם מתנתק מהבית, זה כבר לא משנה מקום רחוק או קרוב, העיקר שיהיה במקום יותר שמור, וכמובן להשקיע יותר בעבודת השם העצמית שלו, כי רק הוא והקב"ה נמצאים יחד, ואם בגיל זה ימשיך לעבוד את השם עבודה עצמית ורצינית, מובטח לו שעד מאה ועשרים ימשיך כך, וצריך להדריך כמה שאפשר לא להיות בחברה לא טובה, ואדרבה לעזור לו ליזום בעצמו דברים ולארגן בעצמו התאספויות של חברים טובים, כגון בחופשות או בסוף זמן, שיארגן מנגל וכדומה לחברים טובים, או שיארגן נסיעות לקברי צדיקים ומסלולים יחד עם חברים כשרים.

כידוע שבימינו עיקר התקלה, שמי שנמצא בישיבה אינו בהכרח בחור ישיבה, משום שפעם כשהיו מאות בחורי ישיבה רק מי שהתאמץ ורצה, הלך לישיבה, אך היום מביאים לישיבה את כולם, כי אם אין לך ישיבה אז אתה ברחוב, מה שיוצא מזה, שכל הסנדלרים הרצענים העגלונים הבנקאים השואבי מים, הספנים הרופאים והמומרים, נמצאים בישיבה, ולא מעניין אותם בורא עולם, וגם אם מעניין אותם לימוד התורה, פעמים רבות זה בלי קשר לבורא עולם, וזה מתכון להרס וחורבן נורא, כי אם לומדים טוב, הם נחשבים "כישרוינס" בחורים מצוינים, ועושים ככל העולה על רוחם ותאוותם, לכן חשוב להבין עם איזה בעיה מתמודדים בחורים בגיל זה, שמה שאמרו חכמים "הזהרו מן הצבועים" זה בתוככי הישיבות, ולא משנה אם יש לאדם את כל השמונה בגדים זקן ופאות, או שמתלבש מודרני, לא החיצוניות עיקר אלא הלב עיקר, כך שעיקר העבודה זה להכיר בגדלות השם ובאהבתו, ולעובדו באמת בתמים ובלב שלם.

כששולחים את הילד לישיבה קטנה, חשוב להתבונן בפרט על כל נושא האוטובוסים והנסיעות, בפרט בתוך ירושלים וכדו' שפרוץ מאד, וכן בכל האוטובוסים הפנימיים, שזה דחוס מאד ובעייתי מאד, לכן מראש עדיף לשלוח לישיבה פחות טובה, אבל קרובה, מאשר רחוקה, ועם תקלות.

להדריך בחורים באוטובוסים, חצי לעצום עיניים או ללמוד בספר וכדומה, בפרט באוטובוסים עירוניים, אומנם באוטובוסים בין עירוניים: להשתדל לא לשבת מאחרי, או ליד אדם עם סמארטפון, ואם התיישב לידך אז תעבור מקום, וכן אם בטור המקביל יושבות נשים באופן פרוץ להשתדל לעבור מקום ולא להיות שעה שלמה בניסיון, להדריך איך לשמור עיניים ברחוב כגון: להסיט עיניים לצד ימין, שמאל, למטה, למעלה, לתכנן את הדרך באופן שלא יהיו תקלות, מי שיש לו ניסיונות קשים בעיניים ויש לו משקפים, ישתדל להוריד אותם.

להדריך בקשר לחברים שלא יהיה תקלות וקירבה, בפרט אם יש פנימייה אפילו רק בצהרים, ולהדריך ולשנן איך להישמר ואיך לא לבוא לתקלות, שלא ישבו על מיטה שלך ולא אתה על מיטה של אחרים, להישמר בצניעות כפי ההלכה בדרך למקלחת ובשעה שמתלבשים, אם יש תקלות אז לתכנן מתי לא להיות בחדר, או להתקלח בשעות שונות. להדריך להישמר מאם פי 4 ומכל עניני האינטרנט והקליטה האלחוטית, ולחדד יותר ויותר לא לגעת במכשירים כאלה כלל, ואם יש חברים עם מכשיר עם שטויות או שירי נשים, לברוח מהם כמה שיותר. ולא להתבייש להיות נבדל מהם, ואם ידוע שהם מכשילים עם זה אחרים, חייבים על פי ההלכה להודיע זאת לרבנים שלהם, (כמובן שאם יש אפשרות להוכיח אותם להתחזק, ולקבל יעוץ והדרכה, ולתת חוברת תיקונים ודאי עדיף) ואם מתביישים, שיגידו להורים

בנושא בריכות וים, לא הכול חלק, צריך להדריך שלא יהיה יותר מדי קרבה ומגע עם בחורים, לדאבוננו יש רבים שיש להם ניסיונות בגלל חברים, והחכם עיניו בראשו, אם יש לו ניסיונות בזה, יוותר על הנאה גופנית בכדי לא לסבול ברוחניות.

ראוי להדריך בחור שנראה נחמד להתרחק מבחורים בעיתיים, כי הניסיונות בזה לא קלים, ובמקרה שיש תקלה הכי קלה שיפנה ליעוץ טלפוני אנונימי, איך להשתחרר מחברים בעיתיים, וכדומה.

בנוהג שבעולם שבחורים נוסעים בלי סוף בטרמפים, לכן לאסור זאת באופן כולל זה נקרא ללכת ראש בקיר, זה לא הפתרון, אלא יש לזה 2 פתרונות, האחד לממן נסיעה באוטובוסים לכל מקום שהוא רוצה בלי הגבלה, כמובן שכדאי לקברי צדיקים, ולהתפלל על קרוביו, השני לומר ולהסביר את הבעיה שבטרמפים, ולומר לילד אפשר להסכים שתיסע בטרמפים, בתנאי שתלך רק עם חברים רציניים ולא בעיתיים, ובתנאי שלא תיכנס לשום וויכוח עם חילונים וכדומה, לא לעלות על רכב עם נשים, וכמה שפחות לדבר בטרמפ.

כל אותם דברים שנאמרו בקשר לבנים בוודאי שזה נאמר גם בקשר לבנות, וצריך להתבונן, כמו שמובא בילקוט שמעוני: כשם שאי אפשר לאיש לזון את עיניו מאשה שאינה ראויה לו, כך אי אפשר לאשה לזון את עיניה מאיש שאינו שלה. עכ"ל ועוד כתב האר"י כשם שהאיש בורא מזיקים כך האישה בוראה מזיקים, ובאמת בחור שרוצה להיות מחטיא הרבים צריך להיות מופקע מתורה ומצוות, לעומת זאת אצל בחורה מספיק התנהגות לא צנועה, בגד שאינו כהוגן, רצון או מחשבה להתבלט ולגרום לאחרים להסתכל, וכבר נכנסים למערכת של החטאת הרבים, שעל זה מובא באבות דרבי נתן: "כל המחטיא את הרבים, אין מספיקין בידו

לעשות תשובה, כדי שלא יהיו תלמידיו יורדים לשאול והוא נוחל העולם הבא, שנאמר: "אדם עשוק בדם נפש, עד בור ינוס אל יתמכו בו", פ' רש"י: מניחים אותו, וייפול בבור הגיהנם. וכן, אדם שמחטיא את הרבים, הקב"ה מייחס אליו את כל החטאים שהרבים עשו מחמתו, כמו אצל ירבעם בן נבט.

אם בחור או בחורה מתחילים לרדת מהדרך, זה בגלל שלא חיברו אותם לעבודת השם מינקות, שהם יהיו גנרלים בצבא השם, מושלים ביראת השם, זה החלק החשוב, להכיר ולדעת שהכול בשמחה מהשם, ומי שמתקרב אליו מאושר ושמח תמיד, אך גם יתכן בגלל שההורים לא תיקנו את עניינם, ובפרט בעלי תשובה, ראוי להזדרז ולתקן.

הדרכה נחוצה לפני התיקון

חוב גמור לדרוש ולחקור, ולסגור את כל הדברים המביאים לידי תקלה או נפילה.

לא לשמוח ולהנות מראיות שאדם רואה בטעות, אלא להצטער בזה ויחשוב שעכשיו מבזים אותו, ויהרהר בשם גדשנאל וירוק מעט, ויתפלל על זה, וילחם בכל כוחו.

יזהר כשעושה תשובה: להגיע לשברון לב ולהצטער אוי לי שהכעסתי לבוראי, ויחשוב כביכול חתך רגלי אביו ואימו, ואז זוכה להבטחת הזוהר: שלא ישוב לידי הטומאה לעולם, ולא כמו אלו שמצטערים ובוכים על זה שצריכים לעזוב את החטאים ולמה אני שונה ומסכן מכולם.

יזהר מאד בעניין הפינוק שהוא אבי אבות הטומאה בנפילות אלו, ולכן יתרגל את עצמו בזה. ויפקיר את רצונותיו להשם, וירגיל את עצמו לחפש ולדרוש תמיד אחר רצון שמים. אין להסתפק בעלון זה אלא יזדרז להשיג את החוברות/ספרי התיקונים, שרק שם נמצאים התיקונים, ומי שמתקן משתחרר מאד ונפתח לו הצלחה בלימוד התורה ובמצוות, ויורד לו התאוות והניסיונות, וכן פסק המשנ"ב בסימן תקע"א שאפילו ת"ח צריך לעשות תיקונים אלו, וכמה שיזדרז מכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות.

גִּדּוּל עֲוֹן פָּגַם הַקְּדוּשָׁה

טו. עוֹקֵר אֶת נִשְׁמָתוֹ מִרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה לְרִשְׁוֹת הַסְטֵרָא אַחֲרָא.
טז. גּוֹרֵם גְּלוּת לְעַצְמוֹ וְגָלוּת לְשִׁכְיָנָה.
יז. נֶאֱבֶדֶת מִמֶּנּוּ נִשְׁמָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, וּמוֹצִיאִים אוֹתוֹ בְּשָׂמִים מְכַלֵּל אָדָם.
יח. נֶאֱבֶד מִמֶּנּוּ צַלֵּם אֱלֹקִים וּמִתְחַלֵּף לְצַלֵּם בְּהִמּוֹת וְחֵיוֹת טְמֵאוֹת.
יט. יוֹצֵא חֵס וְחִלְיָה מְכַלֵּל יִשְׂרָאֵל, וְאֵין לוֹ חֵלֶק בְּבְנֵי הַשִּׁכְיָנָה.
כ. נִסְתַּמֵּים מִמֶּנּוּ מְעִינּוֹת חֲכָמַת הַתּוֹרָה, וְאֵין לוֹ חֵשֶׁק וְשִׂמְחָה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה.
כא. מוֹלִיד בְּנִים רָשָׁעִים, וְתַפְלָתוֹ אֵינָה מִתְקַבֵּלֶת.
כב. מְעוֹן זֶה נִבְרָאִים קְלָפוֹת כָּלֵב וְחֲזִיר, שְׁנוֹקְמִים מִמֶּנּוּ לְאַחַר מִיתָתוֹ, וְאַחַר מוֹתוֹ מִתְגַּלְגַּל בְּכָלֵב וְחֲזִיר.
כג. כָּל הַצְּרוֹת (פִּיגוּעִים, מַחְלוֹת וְתַאוּנוֹת) בָּאִים לוֹ וְלַעוֹלָם בְּגִלּוֹל פָּגַם הַבְּרִית.
כד. גּוֹרֵם לְהִרְבוֹת אֶת הַשְּׁפַע וְהַחֲזֵק לְסִיטְרָא אַחֲרָא.
כה. נִדְבָקוֹת בּוֹ כָּל הַמִּדּוֹת הַרְעוֹת וּבְפָרְט גְּאֹוָה וְכַעַס.
כו. פָּגַם הַבְּרִית קֶשֶׁה לְפָנָי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר מִכָּל הַעִבְרוֹת.

א. חֵיב מִיתָה וְכָאֵלוּ מִבּוֹל לְעוֹלָם.
ב. כָּאֵלוּ שׁוֹפֵךְ דָּמִים וְעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה.
ג. כָּאֵלוּ מִשְׁקֵר בְּתוֹרָה כּוֹלֵה, וְנִקְרָא מוֹמֵר וּמְנַדֵּה מִשְׂמִים.
ד. אֵין מְכַנְיָסִים אוֹתוֹ בְּמַחְצָתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמְסַלֵּק כָּל מִינֵי בְּרָכוֹת מִן הָעוֹלָם, וְגוֹרֵם עֲצִירַת גְּשָׁמִים.
ה. מְטַמְּאִים אוֹתוֹ וְנִשְׁמָתוֹ בְּכָל מִינֵי טְמֵאוֹת.
ו. מוֹשִׁכִים אוֹתוֹ מִלְּאֲכִי חַבְלָה לְגַהֲיָנָם, וְנִדּוֹן בְּצוֹאָה רוֹתַחַת.
ז. אֵין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, וּבְאֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל.
ח. אֵינוֹ זוֹכֵה לְרְאוֹת פְּנֵי שִׁכְיָנָה.
ט. הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נּוֹקֵם עַל פָּגַם הַבְּרִית יוֹתֵר מִכָּל הָעוֹנוֹת.
י. גּוֹרֵם שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹזֵב אֶת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וְגוֹרֵם שִׁישְׁלָטוֹ הָאֲמוֹת בְּכָלֵל יִשְׂרָאֵל.
יא. נּוֹקְמִים מִמֶּנּוּ בְּחֶרֶב נּוֹקְמַת נֶקֶם בְּרִית, וְנַעֲשֶׂה פָּגוּם בְּכָל כְּלָלוֹת גּוֹפּוֹ וְנִשְׁמָתוֹ.
יב. עַל יְדֵי זֶה אֵין קִיוִם לְשָׂמִים וְלְאֶרֶץ.
יג. רָאוּי לְמִיתוֹת מְשֻׁנוֹת, רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן.
יד. לֹא יִזְכֶּה לְגְּאֻלָּה, וְלִתְחִית הַמֵּתִים וְלְאֶלְף הַשְּׁבִיעִי.

מְלוֹקֵט מִסֵּפֶר "טְהַרַת הַקְּדוּשָׁה", סֵפֶר הַזוֹהַר, גְּמָרוֹת וּמְדַרְשִׁים

פֶּסֶק הַשׁו"ע (אה"ע"ז סכ"ג)

וְעוֹזוֹן זֶה חֲמוֹר מְכַל עִבְרוֹת שְׁבַת־תּוֹרָה!!!

וְכַתֵּב רַבְּנֵי הָאָר"י: הַמוֹצִיא שׁו"ל עוֹנֵשׁוֹ גְּדוֹל לֹאֵין קֵץ. דַּע, שְׁבַכְל עִבְרוֹת שְׁבַת־תּוֹרָה אִפִּילוֹ הַחֲמוֹרוֹת, אֵין בָּהֶם מִי שְׁמוֹלִיד מִזִּיקִין מִמֶּשׁ כְּמוֹ הַמוֹצִיא שׁו"ל. וּבִשְׂעָה שְׂאָדָם חוֹטֵא, נִשְׁבִּים אוֹתָם נִשְׁמוֹת שֶׁהֵם חֵלֶק אֱלֹקִים מִמֶּשׁ בִּיד הַס"א, וּמֵהֶם נִבְרָאִים מִשְׁחִיתִים וּמַחְבְּלִים, שֶׁהֵם בְּנֵי מִמֶּשׁ, וְהֵם גּוֹרְמִים לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל מַחְלוֹת, צְרוֹת, פִּיגוּעִים וְתַאוּנוֹת. וְחֲשׁוֹב לְדַעַת שֶׁאֵם לְדוֹגְמָא הָאָדָם חֵטָא 100 פַּעְמִים אִז הוּא צָרִיךְ לְפָרְנֵס 100 יְלָדִים וְהֵם יִנְקִים מִמֶּנּוּ אֶת כָּל הַשְּׁפַע הַרוּחָנִי וְהַגְּשָׁמִי שְׁלוֹ, וְלִכֵּן רַבִּים הֵם הָאֲנָשִׁים שְׁמֵרוּוֹיחִים הַרְבֵּה כֶּסֶף אֲךָ נִשְׂאָרִים בַּחֲבוּבוֹת, אוֹ בַּהֲרַגְשָׁה וְתַחוּשָׁה רַעָה שֶׁלֹּא חוֹלְפֶת מֵהֶם לְעוֹלָם. וְכַתֵּב הָאָר"י: מַה שְׁכַתֵּב הַזוֹהַר שְׁכָל הָעוֹנוֹת תְּלוּיִים בְּתַשׁוּבָה חוּץ מִשׁו"ל, זֶהוּ מִשׁוֹם שְׁחוּץ מִזִּיקוֹן הָעוֹנוֹת שְׁמוֹעִילִים לְנִקּוֹת לוֹ עוֹנֵוֹ שֶׁלֹּא יִכְנַס לְגַהֲיָנָם וְשִׁמְחָלוּ לוֹ עוֹנוֹתָיו אֵלוֹ, צָרִיךְ גַּם קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁעַל הַמִּיטָה עִם כּוֹנוֹת כְּפִי שְׁמוּבָא שֶׁאֵז הוֹרֵג אֶת כָּל אוֹתָם מִזִּיקִים שְׁבַרָא, וְאֵז מִשְׁתַּחֲרָר מִכָּל הַהַפְרָעוֹת שֶׁנִּצְרָו לוֹ בַּחַיִּים מַחְמַת אוֹתָם מִזִּיקִים. (הַכוֹנוֹת נִמְצָאִים בַּחוּבְרוֹת שֶׁל אֲרָגוֹן וְנִשְׁמַרְתֶּם)

מעלת שמירת הקדשה

העולם, וגורם המתקת הדינים מישראל.
יד. הקב"ה מעלה את כבודו בעיני כולם.
טו. זוכה להנצל מחבלי משיח, ולאחר
התחיה ביום הדין הגדול ישאר בחיים,
ונצול מחבוט הקבר.
טז. נעשה שתף לקדוש ברוך הוא.
יז. הוא רשום וחקוק למעלה, וזוכה
לצלם אלקים.
יח. הקב"ה מסתיר אותו משונאיו.
יט. אין שום מקטרג יכול לגעת בנשמתו.
כ. כל החיצונים והסטרא אחרא מתרחקים
ממנו.
כא. זוכה לכל המדות הטובות, וזוכה
להרגיש קדשת השבת.
כב. מזדעזעים ממנו עלאין ותתאין, וזוכה
להכניע את ד' קלפות הטמאות.
כג. כאלו קיים את כל התורה כולה.
כד. זוכה להרגיש שמחה ויראת השם,
ושמחה בתורה.
כה. זוכה להגיע למדרגות גדולות בעבודת
השם, ולכל המדות הטובות.
כו. עקר הגאולה, מלכות בית דוד ובנין
ירושלים תלויים בזה.

א. העולם קים עליו, ואין כל אמה ולשון
יכולים לשלוט בו.
ב. בזכותו נצלים רבים מישראל מפגם
הברית.
ג. זוכה לעתיד לבוא לראות את הקדוש ברוך
הוא, וזוכה להדבק בהשם.
ד. הקדוש ברוך הוא מרפא אותו, ונקרא
גבור.
ה. הקב"ה שומרו ואין שום דבר יכול להזיקו.
ו. הקדוש ברוך הוא מתפאר בו בכל יום.
ז. הקדוש ברוך הוא זוכר אותו תמיד, ונקרא
צדיק, שלם ותמים.
ח. כל השפע והטוב בא קודם אליו ואחר כך
לכל העולם.
ט. זוכה לבנים צדיקים, ונצול מהדין למעלה
ולמטה.
י. שר הגהינם וכל מלאכי החבלה אין להם
רשות להתקרב אליו.
יא. ממשיך שפע לשכינה הקדושה, וזוכה
להתענג בעבודת השם.
יב. זוכה לזכות אחרים ודבריו מתקבלים,
וזוכה לאהבת חברים.
יג. משגח בהשגחה פרטית יותר מכל

מלוכת מספר "טהרת הקדש",
ספר הזוהר, גמרות ומדרשים

נזקים גופניים ונפשיים הנגרמים לאדם

* כל אדם שרגיש באופן רוחני כגון הרגשה של קדושת שבת וכדו' או שרגיש מאד באופן גשמי, אם הוא חוטא הוא בסכנה עצומה לבעיות נפשיות, משום ש- 98% מחולי הנפש, כולם מעידים בעצמם שזה נגרם מחמת חטאים, משום שהבורא מנסה להעיר את האדם בכל מיני צורות כגון פחדים חרדות, שמיעת קולות וראיות, וכל זה בכדי לעורר אותו לשוב בתשובה.

* החשק והשמחה בלימוד התורה וקיום המצוות עוזב אותו, ונמצא בחוסר חשק כללי, בלי רצון וללא שמחה אמיתית, ובמכלול החיים מרגיש רע וגרוע, משום שנתפס בידיים של הטומאה, ורק עם תיקון עוונות עיניים ברית ומחשבה, אפשר להיכנס לידי השכינה, ולהנות בלימוד התורה.

* דחייה חברתית, אם מרגיש דחוי ולא מקובל, או בעיה בשלום בית, ברצות השם דרכי איש גם אויביו ישלימו איתו.
* החוטא כיוון שמאמץ את כוח המדמה לחזות שווא ומדוחים, ושיחת ארצה גורם לעצמו מוות, ומאמץ כוחו ומחשבתו יחד, ונקרא שופך דמים את דם עצמו שהוא יותר חמור. (ספר מזור ותרופה)

* כל המרבים בחטא זה חולים במחלה הנקראת בלשון הרפואה העתיקה "כליון שיקוי השדרה" שהתסמינים הם, חוסר שינה, ויכחש בשרם, וקור גדול באבריהם, יצא הזרע ביום מעצמו. (שם)

* כל זוג שישי מתקשים בהבאת ילדים לעולם, והסיבה האמיתית היא משום החולשה הנוצרת בזרע האדם, ונצרכים לטיפולים כואבים ויקרים בכדי שאולי יצליחו. (ספר מזור ותרופה ישנו באוצר החכמה)

אדם חייב לדעת למה
הוא בא לעולם מי זה
בורא עולם, ומה הקשר

ח ה ה ר ד י

שנקראת "חרדי"
"חסיד" וכדומה שזה
מציאות של אוטומט,

כמו דפוס שמדפיס ילדים, בלי שום עבודה
אמיתית, אין כמעט שום קשר לקב"ה, אין
שום עבודת השם אמיתית, כל הלימוד
תורה בנוי על קשר עם התורה בלבד בלא
שום קשר לקב"ה לנותן התורה וכתב
המהר"ל על מציאות כזו שזה חשש ע"ז.

המערכת החרדית כולה בנויה בצורה כזו
שמי שיוצא מהשורה או מי שלא כמו
כולם, הוא פסול הוא טריפה, ולכן כל
העבודה היא להיות כמו כולם, לשחות עם
הזרם כמו דג מת, ולא לשנות כלום, אך
לדאבוננו הניסיונות שהיו בדור הקודם,
לעומת הדור הזה הם שונות בתכלית, ואם
נקפיד הקפדה גמורה שלא לדבר על
שמירת עיניים אלא כמו לפני 100 שנה, לא
נגיע לכלום, ובין בישיבות חסידיות בין
בישיבות רגילות, אם אתה לובש כובע
וחליפה ושמונה בגדים כהוגן, לא
מסתכלים על הפנימיות שלך, לא מעניין אף
אדם אם יהיה לך עולם הבא או לא,
כשיודעים שיש בעיה מנסים להתעלם
ממנה, לטאטאות מתחת לשטיח, להסתיר
כמה שאפשר, כי העיקר זה השם של
הישיבה, לא הבחור, באף מקום לא יוציאו
מהישיבה בחור שתולש עור משפתיו
בשבת, ובכל הישיבות יעיפו באופן מידי
בחור שיגיע בשבת עם רכב לישיבה, כי רק
הפרהסיה והשם של הישיבה זה הנפק"מ.
כתב הבעש"ט בצוואת הריב"ש, שמומר
להכעיס ורשע גמור יכול יותר להכיר את
השם, מאשר צדיק בעיני עצמו, משום
שצדיק בעיני עצמו לעולם לא יתקן
ויתעלה, ולעומתו הרשע הוא יודע כמה
הוא שפל.

בינו לבין בני ישראל, ומה רוצים ממני.

כתוב בתורה: כי חלק השם עמו, חלקי
השם אמרה נפשי, וכבר הביאו רבותינו
שכלל ישראל נקראים חלק אלוה' ממעל,
ע"פ הפסוק: "וְמָה חֵלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל וְנַחֲלַת
שָׁדַי מִמְרָמִים", וכן "ויפח באפיו נשמת
חיים" ואמרו חז"ל: מי שנפח משלו נופח.
וכבר הביא רבי מנחם מנדל מוויטבסק
בלשונו: והנה ידוע הוא שכל אדם מישראל
הוא אבר מהשכינה ושלוחה כמותה עכ"ל.
וראוי להתבונן בדבר זה שכמו שבאדם יש
רמ"ח אברים כך לשכינה יש שש מאות
אלף אברים, ואתה אחד מהם, ואם אתה
חסר, כביכול השכינה חסרה, ולכן נאמר כי
לא ידח ממנו נדח, הבורא לא הולך לוותר
על אף יהודי, כי זה אברי השכינה.

כתב רבינו האלשיך: "כן הדבר הזה לנו
עדת ישראל עם אבינו שבשמים. כי נפשנו
קשורה בכיסא כבודו, כי חלק אלוה ממעל
הוא. ועל כן לא יפסיק הקב"ה מלדבר
ולהמתיק סוד, עם חלקו יתברך אשר נמצא
אצלנו. ובוודאי שרצון השם לדבר עם
נפשתינו, עשר ידות יותר מאשר חשקנו
עמו יתברך ברוב חסדיו, ומדבר הוא יתברך,
אלינו. כאב את בן ירצה בלי שום עיכוב"

ואומנם אדם הרוצה להתעלות בקרבת
השם יתמיד להכיר ולהרגיש בגדולת השם
וכדאי ללמוד ולעיין בספרים: ספר היכלות,
ספר אותיות דרבי עקיבא, וכן ספר רזיאל
המלאך, ספר הזוהר, סיפורים על ר' אשר
פריינד זצ"ל שכולו היה ביטול להשם.

הבעיה האמיתית היא, שהאדם לא מכיר
את השם, אלא נולד לתוך המציאות

בעל תשובה: זו מעלה גדולה שאין יותר ממנו, "במקום שבעלי תשובה

בעלי תשובה

בעיה נוספת וחמורה מאד, שבימינו ישנם בעלי תשובה אמיתיים

שמקיימים מצוות, אך כיוון שחזרו בתשובה דרך שיעורים באינטרנט, או דרך רבנים שיש להם התכתבויות באינטרנט, זה גורם להם להישאר חצי בתוך ההתמודדויות, הם לא באמת מצליחים להתרומם ולעלות, פעם כשהיו חוזרים בתשובה היו לוקחים את כל החבילה של התשובה, כולל הכל, היום כל אחד בוחר לעצמו מה שמתחשק לו ומה שנראה לו נחמד וטוב, בדורנו רבים מאד לא מתקדמים נשאים איפה שהם, וטוב להם עם זה, ואינם מבינים את הרוע והשאלו שהם נשאבים לתוכו, כי מי שעושה כך, מרמה את עצמו ואת בוראו, ואם יש רבנים שמעודדים אותו להישאר בתוך האינטרנט הפרוץ, שיידע שהם מחטיאי הרבים, ואסור לו לשמוע להם גם אם הם ידועים בציבור בתור גדולים, רבנים ותלמידי חכמים.

בעיה נוספת וחמורה מאד: צריך להתבונן: בעל תשובה יש לו כוחות עצומים, בהרבה מקרים הוא עוזב הורים עוזב משפחה, עוזב ילדים, עוזב את אשתו, עוזב את כל הקרובים, עוזב את ההרגלים שלו, עוזב את הבגדים שלו, מתנתק מהסביבה מתנתק מהבית, נרדף עד חורמה, ואף על פי כן עם כוחות עצומים הוא הולך אחרי בורא עולם ומשנה את כולו מהקצה אל הקצה, כוחות אדירים בשביל כזה מהלך בחיים, הוא פשוט שובר קירות בטון כדי לעלות בהר השם, בולדוזר קטן עליו!

אסור לקבור אותו, אסור לעצור אותו, עם כוחות כאלו אפשר לרוץ עד השם, אפשר להגיע למעלות גבוהות מאד, לחיות את השם בכל רגע, מתוך שמחה, אסור לסגור אותו בנורמות של קבוצה מסוימת, אסור לו לשמוע לחברים או לבעלי זקן גדול שיגידו לו שכאן זה הכי טוב ואין צורך להתקדם הלאה אלא תהיה כמו כולם, תהיה חרדי רגיל... כי זה פשיעה ונזק אדיר לו ולכלל ישראל.

עומדים, צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד, אלא שראוי להתבונן בשלושה נקודות חשובות שקיימים בדורנו, בפרט אצל יהודים יקרים שהיו רחוקים/חילונים והתקרבו להשם, אך באמת זה שייך גם לחרדים.

הרמב"ם השו"ע והגמרא פוסקים שעל עוונות שיש בהם כריתות ומיתות ב"ד (נשים גויות עריות), וכן מיתה בידי שמים (על פגם הברית), תשובה ויום הכיפורים תולים וייסורים מכפרים, וחשוב לדעת שייסורים אלו אין לנו ידיעה כמה זמן ייסורים נפסק בשמיים אולי שנה, או 70 שנה או 500 שנה.

ואומנם במרוצת עשרות השנים האחרונות קמו ארגוני תשובה מיוחדים ונפלאים שעושים עבודת קודש, אך עדיין העיקר חסר מן הספר, כי אין הם מלמדים את אותם יהודים יקרים לעשות תשובה עזיבה וחרטה על עוונות שחטאו, אלא מלמדים אותם לשמור שבת, ללמוד תורה ולקיים מצוות, ללבוש כובע וחליפה, להיכנס לשיבה וכדומה, שכל אלו דברים נפלאים ומיוחדים בפני עצמם, וכל התחזקות היא עולם עצום, ואומנם באמת רבים שחוזרים בתשובה לאחר תקופה מסוימת סובלים ממגוון תקלות וייסורים, חולאים בעיות בשלום בית עם הילדים, זיווגים גירושין, וכולם מסביב רואים את הייסורים, וכידוע אמרו חז"ל אין מיתה בלא חטא ואין ייסורים בלי עוון.

ולכן מי שחכם יזדרז לתקן את עוונותיו כמו שסידר רבינו האר"י ותיקונים אלו משחררים את האדם מהייסורים מהניסיונות, עוזרים לו לצאת מהעוונות, למחוק את כל התאוות המחשבות והרהורים שלא יעלו עוד, מוריד את המשיכה להסתכל על מי שגורם לו תאוה, ומשחררים את האדם מהכבלים של העוונות, ולא יסמוך על אף אדם בנושא זה, כי הוא את עוונותיו יישא ואת ייסוריו יסבול.

יראת השם

עלמין וסובב וממלא כל
עלמין וכל העולמות
ונשמות ומלאכים ושרפים

ואופנים וחיות הקודש הם כאין וכאפס כנגדו, וכל קיומם הוא רק מאור וחיות הנשפע להם מהבורא ברוך הוא בכל עת ורגע כאמור המחפש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ובהעדר רגע אחד האור והחיות, חס ושלוש היו כולם כלא היו, ומהסתכלות והתבוננות בדברים אלו מסתכל על שפלות עצמותו ופחיתות ערכו להיות ממאריה דחושבנא איך שהוא רחוק מה'. ומזה תיפול עליו אימה ויראה שלא לעבור על רצונו חס ושלוש וזהו הנקרא יראה תתאה, שהוא יראת חטא. שמת"ירא מהבורא מפני החטא, מחמת שהוא נגד רצון ה' דאינו רוצה להיות נכרת ונבדל מה', רק חפצו ורצונו להתקרב לה' והרי הוא ממאריה דחושבנא, ולפי הערך שמשגיג בגדולות המלך ככה מסתכל בשפלות עצמותו ופחיתות ערכו.

וכתב הרמח"ל: דרך היראה היא, שהוא עומד ממש לפני הבורא ונושא ונותן עמו, ותראה כי זה דבר קשה שיצטייר בלב האדם ציור אמיתי, יען אין החוש עוזר לזה כלל, ואחר שיקבע זה בדעתו צריך שיתבונן על רוממותו יתברך, אשר הוא מרומם ונשגב על כל ברכה ותהלה. ועוד צריך שיתבונן על שפלות האדם ופחיתותו לפי חומריותו וגסותו, כל שכן לפי החטאים שחטא מעודו, כי על כל אלה אי אפשר שלא יחרד לבו ולא ירעד בעודו מדבר דבריו לפניו יתברך... ואולם היראה הזאת צריך שתתגבר בלב בתחלה, אחר כך תראה פעולותיה גם באברי הגוף, הלא המה כובד הראש וההשתחואה, שפלות העינים וכפיפת הידים כעבד קטן לפני מלך רב...

והביא ר' צדוק הכהן: ושמא תאמר הלא הפחד מהדר גאונו ית' הוא רתת וזיע... לזה אמר כי הפחד יהיה לשמחה עצומה, כאשר אנחנו רואים בחוש, כי המקבל עליו עול מלכות שמים אף שעול מונח על צווארו, שמח הוא שמחת אמת, כי האהבת האמת אשר נטועה באדם תתן לו שמחה וגיל לשמח במעדני נפש בהעול הנושא עליו, וזהו "וגילו ברעדה", הרעדה תהיה לכם לשמחת נפש וגילה. השם משמואל כתב: באותו כוח ומידה שהאדם מתיירא מהבורא הוא מטיל פחד ואימה על כחות החיצוניים.

כתב הזוהר: עיקר היראה שאדם יירא מרבנו משום שהוא גדול ושליט, עיקר

ושרש כל העולמות, וכולם לפניו לא חשובים. אמר רבי שמעון: מי שפוחד מהעונש בלבד בעולם הזה ובעולם הבא, אז שורה עליו הטומאה, שהרצועה הרעה להלקות נמצאת אצל צד הטומאה, אבל היראה האמיתית היא יראת השם. שהיא השכינה והיא הפתח לכל הספירות העליונות, ראשית חכמה יראת השם, ומי שאינו ירא חטא דוחים ולא מקבלים אותו למעלה.

וכתב בספר חסידים: עיקר היראה, שהאדם ירא פן לא יהיה שלם ותמים באהבת הבורא.

כתב בחובת הלבבות: מי שאינו ירא מהבורא- ירא מזולתו. הכלל ביראה: שמתירא מגדול ממנו שזה הבורא, ואסור לירא מהקטן מהבורא. כתב רבינו המהר"ל: מי שאין לו יראה אינו נחשב לאדם, ואם השיג יראה אין נחשב לו למעלה ולשבת אלא הרי הוא בכלל אדם. ואיך יגיע האדם ליראה אפשר אך ורק אם מתבונן בגדלותו של הקב"ה, כי כשמתבונן ולומד על גדלותו, אז הוא מבטל מציאותו אצל הבורא נמצא שאין לו מציאות מצד עצמו, רק מה שיש לו מן הבורא, וזהו קיומו בוודאי, כי מי שיש בו יראת שמים הוא מבטל צורתו לגמרי אצל הבורא.

ועוד כתב המהר"ל: מי שיש בו יראת שמים הוא דבק לגמרי בו יתברך, אך מי שיש לו אהבה ללא יראה, אינו מבטל עצמו לבורא, רק מתחבר אליו כמו שני אוהבים, ואיך יגיע ליראה: כשאדם ירא מאחר, אינו מחשיב עצמו לכלום, ומבטל את מציאותו בפניו, ולכן כאשר האדם מבטל עצמו אצל בוראו, נמצא שאין לו מציאות בפני עצמו, ואז יראת השם על פניו, משום שאינו אישיות בפני עצמו, ואינו קיים רק הכל מהשי"ת, ומי שיש בו חכמה ואין בו יראת שמים, הוא יותר רע וגרוע ממי שאין בו חכמה והולך וחוטא ונטמא.

רבי לוי יצחק מברדיטשוב מבאר: איך יגיע האדם ליראה תתאה, שהיא יראת חטא, רק אם יעבוד את השם בגין דאיהו רב ושליט, ועובד למלך גדול ואדיר כזה, אשר אלף אלפים ישמשוניה ואין שיעור למרכבות כבודו, ושורש בחינת יראה זה נובע ממקור התבוננותו והסתכלותו בגדולת הבורא ברוך הוא איך שהוא עיקרא ושרשא דכל

אהבת השם

כתב הזוהר: מצוות אהבה, שיאהב אדם את אדונו אהבה שלמה. היא אהבה

רבה, שכתוב התהלך לפני והיה תמים, ואין כוונתו אלא: שהיה האדם שלם באהבה.

ו**כתב האבן עזרא**: רחמנא לבא בעי. ושרש כל המצוות עד שיאהב את השם בכל נפשו וידבק בו, וזה לא יהיה שלם אם לא יכיר מעשי השם בעליונים ובשפלים וידע דרכיו.

כתב בזוהר: קשה כשאל קנאה, כל האוהב, ואין הקנאה קשורה עמו, אהבתו אינה אהבה, כיון שקנא נשלמה האהבה, מכאן למדנו שצריך האדם לקנא לבורא יתברך, כדי שיתקשר עמו באהבה שלמה. כי עזה כמות אהבה, וקשה כשאל קנאה של הקדוש ברוך הוא שהוא מקנא עליהם בזמן שיצאו מהגלות, שהוא יהיה באותו זמן קנא ונוקם.

מדרש רבה: רבי יוסי בר חנינא אמר, אהבה שאין עמה תוכחה אינה אהבה, הוכח לחכם ויאהבך.

המהר"ל כתב: איך שייך אהבה אל השי"ת, הרי אין בינו לאדם שום דמיון כלל? אלא כיוון שהבורא הוא קיום האדם, ואי אפשר זולתו, ולפיכך שייכת האהבה אליו, כי כל דבר אוהב הדבר אשר הוא השלמתו, והוא יתברך השלמת האדם... ויותר שייכת אהבה אל הבורא ממה ששייכת בשאר דברים. כי כל אהבה שיש בין אוהבים, אף שהם דבקים זה בזה, מכל מקום יש לכל אחד ואחד מציאות בעצמו, אבל האהבה אל הבורא במה שהאדם שב רוחו ונפשו אליו לגמרי, עד שאין לאדם מציאות בעצמו, ובזה הוא מתדבק בו לגמרי, וכדכתיב ולדבקה בו, ובזה שייך אהבה גמורה... והוא עצם האהבה.

כתב ר' לוי יצחק מברדיטשוב: אפשר מתחילה שיעבוד האדם את הבורא שלא לשמה, כגון בכדי לזכות לעולם הבא (אך ח"ו לא לשם גאוה או כבוד שזה עברה), משום שמאהבת השם את בניו רוצה גם שיזכו לעולם הבא, ולכן מתוך שלא לשמה יבוא לשמה, ואחר שהאדם רוכש יראת השם אז סרה ממנו הגשמיות ואז יוכל לעבוד את השם יתברך מחמת אהבתו אותנו בלבד, ואפילו אם לא יימשך מזה שום תשלום גמול, עם כל זה אהבתו בנו בלבד הוא החביב והנחמד והנעים, ומחמת אהבתו בלבד אנו אוהבים אותו אהבה

שלימה, רק מאהבתו יתברך אותנו בלבד שבחר בעמו ישראל באהבה הוא

החביב לנו מרוב כל. וזהו ישקני מנשיקות פיהו, שאנו אומרים שאהבתנו והנשיקין יהיה רק מחמת נשיקות פיהו מחמת שהוא אוהב אותנו לכן אנו משתוקקים אליו. **אומנם ייפלא איך שייך שבשר ודם שפל ערך כמוהו יאהוב לבורא ברוך הוא אשר אין מחשבה יכולה לתפוס בו, ואין קץ לגדולתו והדר גאונו. אלא כל ענין אהבת הבורא הוא כי ישראל עלו במחשבה לפני הבריאה, וכיוון שישראל הם לפני הבריאה הם שייכים באהבת השם, כי כל אחד ואחד יש לו חלק אלוה ממעל, לכן ביכולתם להשיג גדולת הבורא ברוך הוא כבן המחפש בגנוי אביו. וכאשר מתבוננים בגדולת הבורא, הנה נתעורר לבו נכספה וגם כלתה נפשו ובוער כאש תשוקתו באהבת אמת להתקרב לה' תמיד שלא יהיה נבדל ממנו ולא יתרחק ולא יפרד ממנו, רק יהיה תמיד דבוק אצלו, בכדי שיראה גדולתו, ורוממתו והדר גאונו. ונמצא אהבתו שיהיה תמיד אצל הבורא ולא יפרד ממנו רגע אחד ובוודאי שייך אצלו הציווי "ואהבת", דהיינו שצונו שיהיה תמיד דבוק בבורא.**

ובשביל להגיע לאהבת בוראו: הוא מוכרח להתפשט מכל הרצונות שלו ולעבוד את השם יתברך ולא ישאיר לעצמו כלום. והנה זהו עצם הצמצום שמתפשט מעצמותו ונכנס באהבת הבורא יתברך, כי מחמת דבקות לאהבת השם יתברך והתפשטות אדם מעצמותו על ידי שמצמצם את עצמו אז משיג יותר יראה, ואהבה נוספת בו עוד ועוד. אני ישינה ולבי ער, כיוון שמחמת אהבת הבורא ומחמת הסתלקות שמסתלק ומבטל האדם מחשבות ורצונות של עצמו, ונכנס באהבת הבורא ברוך הוא מוכרח לישון ולבטל עצמו מחמת שליבו ער.

כתב הרמב"ם: וכיצד היא האהבה הראויה. הוא שיאהב את ה' אהבה גדולה יתרה עזה מאד עד שתהא נפשו קשורה באהבת ה' ונמצא שוגה בה תמיד כאלו חולה חלי האהבה שאין דעתו פנויה מאהבה והוא שוגה בה תמיד, יתר מזה תהיה אהבת ה' בלב אוהביו שוגים בה תמיד כמו שצונו בכל לבבך ובכל נפשך. והוא ששלמה אמר דרך משל "כי חולת אהבה אני"...

שמחה בהשם

מלאכים שעובדים אותנו, כי ידוע שיצר לב האדם רע מנעוריו ומיד לפתח

חטאת רובץ, ואף על פי כן כשאדם מפנה עצמו מכל עסקיו, ומתחיל לעבוד את הבורא בשמחה ובלב שלם לעשות נחת ליוצרו, ומתגבר על ייצרו שלא לילך אחר תאוות לבו, אז השם יתברך יש לו תענוג גדול במה שהוא מכניע את היצר הרע לעבוד את השם בלב שלם.

וכתב הבעש"ט: וכן הוא במדרש ה' צילך, דומה לצל כמו שהאדם עושה מעשה כך הצל שלו עושה. כך זה אצל בני ישראל, כמו שאדם מנהיג את עצמו כן הקב"ה מנהיג את כל העולמות ואת האדם באלו המידות, אם בחסד וברחמים ובששון ושמחה לתורה ולמצוות, ואשרי העובד את הבורא בשמחה, גורם ששון ושמחה חסד ורחמים לכל העולמות בששון ושמחה וצהלה וחסדים ורחמים ואשרי לו ולנשמתו, ולא די לו אלא שכשנשמתו עולה למעלה, כל המלאכים וכל העולמות וכל הנשמות מחבקין ומנשקין אותו עבור שנשמתו גרם השמחה והששון וצהלה לכל העולמות ולכל המלאכים, וכל העולמות וכל המלאכים מכריזין לפניו הבו יקר לדיוקנא לפלניא דעביד רעותא דמארי', ואשרי למי שעושה נחת רוח להבורא והאל ברוך הוא משתעשע בו כמו אב שמשתעשע בבנו.

כתב השפת אמת: יצחק היה לו מדת היראה והפחד ואומנם לא היה ניכר על פניו רק שמחה וחדוה, כי באמת אין מי שישמח בעולם רק מי שהוא ירא ה' לאמיתו ואין לו שום פחד אחר.

אין מציאות של ייסורים וצער אם מקבל זאת בשמחה: עושין מאהבה ושמחין ביסורין עליהן הכתוב אומר ואוהביו כצאת השמש בגבורתו. ופסק השו"ע: כי הרעה לעובדי השם היא שמחתם וטובתם, כיון שמקבל מאהבה מה שגזר עליו השם. נמצא שבקבלת רעה זו הוא עובד את השם, שהיא שמחה לו. ע"כ. ובאמת אין ייסורים בעולם אלא הריחוק מהשם, וע"י השמחה נמצא שכבר עכשיו טוב לו וקרוב לה'.

פסק הרמב"ם: תכלית הידיעה שלא נדע, וכיוון שבוודאי הבורא מביא הכל לאדם בטובה גדולה, וזה מחמת גלגולים, או דברים העתידיים לבוא, לכן מצווה להישען ולהפקיר עצמך על השם.

כל הייסורים שבפרשת כי תבוא באים: תחת אשר לא עבדת את השם אלוקיך

בשמחה ובטוב לבב ומרב כל, שעיקר קיום התורה והמצוות הוא אך ורק ובדווקא בשמחה. והביא רבנו בחיי: השמחה היא מצוה מן התורה, ונצטווה אדם עליה כי היא עבודה גמורה לשי"ת וחשובה יותר מן המצווה. כי השמחה אשר שרשה בלב היא מתגלית בחוץ, ובאה לידי פועל ויש לו שכר על זאת כאלו עשה מצוה בפועל.

"עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה" וגו', אין השמחה ראויה בעולם הזה כי אם בעבודת השי"ת, שכתוב, "רננו צדיקים בה", וכתוב "שמחו צדיקים בה" וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב", אבל שמחה ללא הבורא היא הוללות. כתב רבי לוי יצחק מברדיטשוב: שוש איש בה', משל למה הדבר דומה, למלך שיש לו בן, והבן לא יחסר לו כלום, שהרי הון ועושר בביתו, וכל השמחה של הבן, מחמת אביו, שאביו שמח ומרוצה שטוב לו, והאב גם יש לו מזה תענוג שבנו מצליח ונהנה כאשר לבו חפץ.

והנה הבורא נתן לבני ישראל כל טוב, והאיש היהודי אין לו תענוג מזה שנתן לו השם יתברך רוב טוב וברכה לצורך עצמו, רק עיקר התענוג של הבן, זהו מה שלאב יש תענוג ממנו, זו שמחתו ותענוגו. כך הצדיק העובד את ה' ומוכן לרוב טוב הצפון לו לעתיד לבוא, אך עיקר החדוה והשעשועים שלו, זה שהשם יתברך יש לו תענוג מעבודתו. וזו היא גדולה שבכולם שאינו משגיח כלל על עצמו רק על הבורא.

וזהו "ישמח ה' במעשיו" בזמן שהאדם בצער שכונה מה אומרת קלני מראשי קלני מזרועי כו', וכשישראל הם בנחת אזי הקדוש ברוך הוא יש לו נחת מזה. ונמצא מה שאדם מבקש טובה וברכה עיקר מבוקשו בעד ה' כדי שיהיה לו לבורא נחת, כשהיה לבנו טוב.

וזהו שוש, כלומר שאני שוש בשמחה רבה מחמת איש בה', שאני מביא שמחה בה' בשביל זה אני שמח שמחה רבה שזכיתי לכך להביא חדוה להשם יתברך, קרוץ מחומר כמוני ישמח את הבורא אשר ידו בכל משלה.

ובאמת הסיבה שהשם יתברך מקבל תענוג מעבודת האדם יותר מאלף אלפים כתות

רצון השם

בתפילה באופן חלקי, אלא מחויב האדם שכל כולו יהיה לעשות רצון שמים,

לחיות לשמה, וישים את עצמו במציאות שזה דרך החיים והעבודה שלו, וכל מערכת החיים שלו תתנהל בצורה כזו שהבורא מנהל אותו, ולא הוא מנהל את עצמו, לברוח מהגאווה עד הקצה, ולהמליך עליך את כל בני"י שהם יותר ממך.

ובשעה שאדם עושה מצוה או לומד תורה צריך להסתכל שיהיה כוונתו בלתי לה' לבדו, אמנם אחר שעשה מעשה טוב, לא יעלה בליבו חלילה שכבר הצליח, ועשה רצון הבורא ברוך הוא, שאם יחשוב כך וודאי אין מעשיו רצויים כלל.

"הכלל החשוב שאדם צריך לעבוד את הבורא לא בשביל שום קבלת שכר כלל וימסור את עצמו, הן חלקו בעולם הזה והן חלקו בעולם הבא, בכדי שיעשה רצון הבורא, כמו שמצינו ברחל שעשתה המצווה למסור הסימנים ללאה אף על פי שעל ידי זה שוב לא ישא אותה יעקב ותעלה אל גורלו של עשו, ונמצא חס ושלום תאבד חלקה לעולם הבא כשישא אותה עשו.

כאשר האדם רוצה לעשות רצון שמים הוא מוכרח לשים את עצמו במצב שמחפש כל הזמן את השם, כביכול לפתוח אנטנות במצב קליטה, לחפש ולבקש לאיזה מקום הבורא מוביל אותו, האדם צריך להיות מובל על ידי הבורא, לא מוביל, מותר לו לנסות דברים ולראות אם זה רצון שמים אם השם מצליח על ידו, אם לא, אבל תמיד צריך להיות במציאות של חיפוש תמידי.

הבורא נקרא מסובב הסיבות. הוא מביא לאדם מהלך בחיים שנקרא לו "סיבות" צער ייסורים, או שמחה, הכל ממנו, בכדי להוביל אותנו ולסובב אותנו לכיוון הנכון והרצוי, מי שזוכה להתבטל לכל הסיבות, זוכה שהבורא בכבודו ובעצמו מתעסק איתו ואז כל המציאות שלו מסתדרת, מי שמנסה להילחם בסיבות או להתייחס אליהם בצורה טבעית או מקרית, מפסיד, פעמים רבות בורא עולם סוגר הכל, לא צריך להתעקש, צריך לשמוח ולהתבטל להשם, ואז הבורא יפתח פתח נוסף שדרכו ניכנס, כששוכחים את השם הוא שולח מאורעות וסיבות שיחזירו אותנו אליו, תמיד האדם צריך להתפלל והבורא עונה לו עם סיבות, וצריך ללכת אחריהם.

אמרו חז"ל: בטל רצונך מפני רצונו, אדם צריך כל ימיו לחפש אחרי רצון

שמים, אלא שכל עוד שאתה לא מבטל מכל וכל את הרצון העצמי שלך, תמיד תחיה בכלבול ולא תצליח לכוון לרצון שמים, לכן קודם עליך לבטל את הרצון שלך ואז תוכל למצוא רצון שמים.

וכתב בזוהר הקדוש, (ויקהל רי"ג) מכל המצוות ולימוד התורה של בני ישראל, לא עולה אל הקב"ה לריח ניחוח אלא "הרצון" שלהם לעשות את רצונו על ידי לימוד התורה וקיום המצוות.

כתב הבעש"ט: יחשוב שכל דבר שיש בעולם הכל מהבורא יתברך שמו, וכל החידושים שעשו בני אדם בתחבולותיהם ובמחשבותיהם בעולם, הכל הוא מהשגחתו יתברך. ולא יבדיל בין שנעשו הדברים כרצונו בין שלא נעשו כרצונו, כיון שהכול מהבורא יתברך, והבורא יודע שכן טוב לו, שלא יהיה נעשה כמו שהיה כרצונו.

רבי לוי יצחק מברדיטשוב מבאר: איך יידע האדם מה רצון קונו, מי שעושה רצון קונו כשיראה איזה דבר תמוה שקורה איתו, או בעולם, צריך לעצור ולהתבונן, שעכשיו מצווה לו השם יתברך איך יעשה ומה יעשה. ואם התחיל לעשות איזה דבר, ובפתע נולד דבר תמוה ומחודש, צריך להתבונן שבוודאי רצון השם יתברך שלא לעשות הדבר הזה, כי אם לא כן זה לא היה מגיע לו בהפתעה.

מדרש רבה: "השם צלך". כמו הצל, מה שאדם עושה הצל עושה, כך כביכול מה שאדם עושה ה' עושה. וצריך לחשב דרכיו כיון שהשם עושה מה שהוא עושה, לכך צריך לדקדק היטב כל מעשיו ודבוריו שיהיו כרצון השם, ויש אדם בבחינה יותר גדולה, לא רק המעשים, אלא גם שחושב מחשבתו גם כן שמה שהוא חושב הבורא חושב. האדם צריך לדבק ולחבר עצמו תמיד בבורא, ואיך מגיע לזה: כי ע"י שישאל עושים רצון הבורא, אז הבורא מתפאר בעצמו בעם ישראל, והוא מתחבר אליהם, וע"י שעושים רצונו, יש לישראל התחברות עם הבורא ברוך הוא כמבואר בזוהר הקדוש: כי בכל חכמי הגוים כו' מאין כמוך וכו', אבל ישראל הם כמוהו.

חשוב להתבונן: אין אפשרות לעשות רצון שמים באופן חלקי, בדבר מסוים בלבד, כי זה קשה מאד, ולכן אין אפשרות ללמוד לשמה, או לכוון